

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מעגן נחל נובע מקור
חכמה

להחיות

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

להחיות נפשות שוקקות לעבודתו יתברך שמו // ברוך לב

והחיה נרדמים

מעשה בשתי אלמנות לפני "אנוכי" של שבועות

של ישראל, מי ביקש זאת מידך רמוס חצרי?
עמך עמי. אם את יכולה, למה אני לא.
"למה את לא? כי את מאמינה באלוהים אחרים, מתפללת לאלילים, רואה מולך געששקע אשר ישיגוהו משיגי הגוף ועושה מולו יופי של התבודדות וקטורת. הידעת מה זה להקריב חיים עבור מי שאינו גוף, אינו נראה לעין ואין לו שום דמיון כלל? הניסית פעם לדבר אל החלל והשמים רק מתוך אמונה שיש מי ששומע, אך מעולם אינו נגלה?"

ואלהיך אלהי. לא עוד אעשה לי פסל וכל תמונה. אני רוצה להיות חלק מהעם שבורא העולם בחר לו לנחלה. מה לי אמונות תפלות, חיי תאוות ועושר, שמציאותם מסתיימת ביום התפגרות הגוף לרימה ותולעה. הניחי לי חיי נצח, עולם הבא. מה זה כי תרבי עלי דיבורים. אל תפגעני כי לעזבך לשוב מאחריך.

המשך בעמוד הבא

אולם אני אצטרך לחפש לי איזה מקום היתר לשהות בו עד הבוקר. אם לא אמצא, אשהה בין אלומות השדה. הרי כבר אין לי את אלימלך בעלי זכרונו לברכה שיברר לי מה מותר ומה אסור בהלכות ייחוד. ומלבד זאת, אין דרכן של ישראל לדור בבית שאין שם מזוזה."

ובאשר תליני אלין. לילות כאלה הם זמן חולף. יהדות היא נצח ובה חפצתי.

"הוי רות, באמת. איך אפקח לך עינים. על לילה בחיים אני מדברת? ליהודי יש שש מאות ושלוש עשרה מצוות, את שומעת? תרי"ג. ימים ולילות, שבתות וחגים, שנים שמייטין ויובלות. התוכלי להעלות על דעתך מזג אויר בלתי נסבל בבית, עם אורחים שבאו לכבוד שבת, וכולם סובלים כי אסור להדליק חימום. מה כבר רצית? להכין תבשיל עבורם, להאכיל את הילדים משהו חם, אבל לא. שבת היום. מה הענין שלך להחליף אפשרויות בלתי מוגבלות של המטבח המואבי, חלב ודם וכל מיני בשרים שבעולם - באסור, אסור, אסור"

סבור עתה תחת הטלית שיהיו חיינו רק התקרבות

לאחר שיצא ממצרים תשפ"ו וספר ממחרת השבת שבע שבתות תמימות, עבר עליו ליל שבועות קדוש ונשגב. בקדרותא דצפרא נכנס ובה אל המקנה של שבועות, שהוא שער העליון מהמשימים שערי בינה, שכל ודעת עליון, חסד עליון ורחמים גדולים (ליקו"מ נ).

טבל עלה ונסתפג, נטהר כמטרוניתא בהאי דכיא - ויתפלל בדחילו ורחימו את תפילת השחרית וההלל של יום מתן תורתנו.

או אז - בטרם יגש אל "מעלת גדלת השבח הקדוש הזה של אקדמות", לפני שקול ה' יחרד באזונו קול גדול ולא יסף "אנוכי ה' אלוקיך" - הנה מגיעות לפניו שתי האלמנות הצדקניות, נעמי ורות, להשמיעו דייקא עתה את הוויכוח הגדול ביניהן על צומת הדרכים.

"וידשקייט? זה מה שחסר לך? הורגלת לבלות את זמנך בשעשועי הזמן, אולם אין דרכן של בנות ישראל לילך לבתי תיאטראות וקרקסאות. מה נשאר? טיולים בימי המנוחה? דעי כי אצלנו בשבת קודש לא יוצאים מתחום שבת. אם תצאי בטעות עם עגלת תינוק, ירדפו אחריך קולות "שבת, שבת", והמחאות הללו שאינן לפי כבודך - בת מלכים - יביישו אותך נורא, מה לך רות ולכל הסיפור הזה?"

אל אשר תליני אליך. אם לך טוב לעשות את השבתות בתוך הבית, רעבעצין נעמי, גם אני אסתפק בכך.

נו, רבש"ע. מה אומר לה. לך תסביר לגוי. גיב איהם צו פארשטיין א רמב"ם. למה לא תחזור אל ארץ מולדתה, תשכח ממנה שהיה, ותשוב לחיי לאומים משוחררים ופטורים מכל עול ומחויבות?! וכי סבורה כי חיים פעמיים!?

"הנה לך מה שקורה עכשיו ממש. הרינו כעת על אם הדרך, עוד מעט ירד הלילה ונצטרך קורת גג, פונדק או בית מלון. את תלוני בנעימים

טועמיה חיים זכו

נקודה של חיות
לקראת שבת
קודש

על ידי שמירת שבת כראוי
זוכין אפלו הגרועים והפחותים
להאמין בשמו יתברך

וזהו עצם מעלת יקרת קדשת שבת קדש שבשבת יכול כל אדם אפלו אם עבר כל עברות שבתורה חס ושלום. הוא גם כן יכול להמשיך על עצמו קדשת שמו יתברך לידע ולהפיר שמו יתברך על ידי שמירת שבת שהוא שמה דקדשא בריך הוא. כי בקדשת שבת אין מגיע שום פגם של שום עברה חס ושלום. כי שבת אינן על אדם הראשון בחטאו. וכמו כן מגן השבת גם עתה על כל החוטא חס ושלום. כי על ידי שמירת שבת כראוי זוכין כלם אפלו הגרועים והפחותים לידע ולהפיר שמו יתברך.
(ליקוטי הלכות ארח - הלכות שבת הלכה ד)

המשך מעמוד הקודם

מן המרחק של הדורות הבאים, עולות ויורדות אעקות מייללות, שאגת ארי על עם כלביא. אנטישמיות, פיצוצים וטילים, ריזות ופגזים. עזה ולבנון, איראן ותימן, שנאת עמי ארצות, גזירות קשות. אנהות מרות, מחלות ועניות, צער ועגמות נפש.

איני מבינה: "מה ראית שבאת להתגייר? אי את יודעת שישראל בזמן הזה דוויים דחופים סחופים ומטורפין ויסורין באין עליהם? הרי אינם יכולים לקבל רוב טובה – לפי שיצר הרע מחזר אחריהן ושנא תוזה דעתם ויחטאו – ולא רוב פורענות" (יבמות מז ורש"י שם).

יודעת אני, נעמי. ידעתי גם ידעתי. אך איני כדאי. איני ראויה להשתתף בצרתן של ישראל. הוי, מי יתן, נעמי. מי יתן ואוכה לכן (רש"י).

נעמי פוכרת ידיה. גם אם מדרך העולם אין תקוות רבות לשיח שבין כלה לחמותה, אך לעקשנות כזאת לא ציפתה: "שמעתי בת וראי, לא רציתי להגיע לדיבורים קשים. מה לי לזעזע אותך, ואת אלמנה צעירה מרת נפש. מספיק עברת בחיים. אבל מאחר והזכרת לפני כן את חיי עולם הבא, ארהיב עוז להמשיך:

דעי כי חטאים עוונות ופשעים, רות לעבן, יש להם מחיר נורא. ארבע מיתות בית דין, עדיף לא לדבר. בית הסקילה גבוה שתי קומות, אחד מן העדים דוחף את הנסקל מן הגג – ואם לא מת מהתרסקותו, וגם לא מהאבן שהעד השני זורק על לבו, באים כל ישראל ורוגמים אותו באבנים. את הגוף המרוטש תולים על עץ. נו, את מסוגלת להעלות על דעתך דבר כזה? ועל מה? על דברים שבמואב הם מותרים לכתחילה וכלל אינם נחשבים חטא".

רות מוועזעת ונחרדת, אך אינה זעה. "סלחי לי, לשתיקה מה זו עושה? האינך מבינה את שאני דוברת?! רצונך שארחיב יותר?! הוי, א פחד. א שרעק. אחר שחוטא נתחייב שריפה על פי בית דין, משקעים אותו בתוך הזבל, כורכים סודר ארוך סביב צווארו, משני צדדיו ניצבים אנשים המושכים אליהם בחוזקה את קצות הסודר הנכרך יותר ויותר על הגרון עד שהנחנק מאבד את נשימתו ופוער פיו בבעתה.

החוטא יודע היטב מה עומד להיות, המשנה במסכת סנהדרין אינה סוד, ולכן מתאמץ לחשוך שיניו בחוזקה מרוב פחד. אך אז, לשיטת רבי יהודה, ניגשים אליו עם

צבת ופוחתים בכח את פיו. באותו רגע נורא משליכים פתילה דולקת אל גרונו וזו שורפת את בני מעיו.

גם אחרי זיכך איום כזה, היכן קבורתו? בבית עלמין של הנשרפין שאפילו הנחנקין אינן נקברים בו, כי הרשיע בעבירות חמורות יותר מהם. כולם ידעו לדורות בדיק באיזה עונש נפחת את נשמתך.

זה מספיק, רות? צריכה עוד מילים? האין לך רחמנות על עצמך?"

רות המואביה רואה כי אין דרך אחרת. הגיע הרגע לדיבור ברור יותר. מתייצבת אפוא להצהיר באופן חד את עוז בהירותה בחיים שהיא בוחרת לה.

שמעי נא נעמי, אם בעלי ז"ל, כי אחת דיברתי ולא אשנה: **בְּאִשְׁרֵי תַמּוּתֵי אֲמוֹת וְשֵׁם אֲקַבֵּר.** אִיךָ שִׁיחָהּ, אֲנִי חָפֵץ בְּהֶאֱמַת בְּקִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל, וְיַעֲבֹר עָלַי מִה'. כֹּה יַעֲשֶׂה ה' לִי וְכֹה יִסְיֵף כִּי מִמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינֶךָ. כֹּל עוֹד אֲנִי בַחַיִּים, דֶּרֶךְ אֲמוֹנָה בַחֲרַתִּי.

באותו רגע, ו'תרא' כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחזלי לדבר אליה. ואז קרבה אותה נעמי בהתקרבות גדול ונעשית צדקת גדולה עד שזכתה שיצא ממנה משיח שיחזיר כל העולם למוטב (ליקו"ה שילוח הקן ה, יז).

והיה רבי נתן תמה מאד:

רות הצדקת בודאי קבלה על עצמה להתגייר ולא לעבר חס ושלום שום עברה קלה, מפל שכן עברות של ארבע מיתות בית דין חס ושלום. וא"כ היה לה להשיב לנעמי, למה את מיראת אותי בעונשים החמורים, וכי נפש חוטאת אנוכי? אילו רציתי בחיי עוונות ופשעים כאלה, נשאת הייתי בכבודו של עולם בהיכלות מלכות בית אבותי. אולם עיניך הרואות שהנני באה עתה להתגייר ביסורים כאלה, היעלה על הדעת שאעבור עברות גדולות שמגיע עליהם ח"ו ארבע מיתות בית דין – הלא הבחירה בידי?

ומכאן מלמדנו רבי נתן את עומק שיחת האלמנות הצדקניות – שלימדתה נעמי לרות כי אף אם אמנם עתה סבורה היא לתומה כי תעמוד איתן מול פיתוי היצר ותבחר תמיד בטוב, אולם תיכף בהתקרבותה אל הקדושה, תתעורר עליה התנגדות עצומה ונוראה, כי כל אדם הבא להתקרב אל האמת, עקר התקרבותו על ידי התרחקות – ואפילו אחר כך משתקרב הרבה... כי הבעל דבר מסבב אותו וחותר עליו מאד. וא"כ אויל לא תוכל לעמד בנסיין ותעבר חס ושלום על ארבע מיתות בית דין.

אך אף על פי כן השיבה רות בתמימות צדקתה ואמרה, בְּאִשְׁרֵי תַמּוּתֵי אֲמוֹת, שִׁיחָהּ שִׁיחָהּ אֲנִי חָפֵץ בְּהֶאֱמַת בְּקִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל וְיַעֲבֹר עָלַי מִה'. שִׁאֲפִלוּ אִם יִתְגַּבֵּר הַבַּעַל דְּבַר וּבִיאֲנִי חַס וְשָׁלוֹם לְמַה שִׁיֻּכַּל לְהַכְשִׁיל אֶת הָאָדָם, אִף עַל פִּי כֵן אֲנִי מִקְבֵּל עָלַי קִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל בְּאֲמַת".

מעשה זה, אינו משנים קדמוניות.

במצב גם הוא רות – כי הרחוק מה' יתברך, כשבא להתקרב הוא גם כן בחינת גר.

גם הוא יעלה תהלים משלו וירוה את הקבי"ה שירות ותשבחות. הרי היום מקבל על עצמו עול תורה ועול מלכות שמים, שלא לעבור ח"ו שום עבירה קלה, ואף אמר עם עלות השחר את כל תרי"ג המצוות. אלא שכמו רות בשעתה, גם הוא סבור עתה תחת הטלית, למרגלות הר סיני שלו – שמכאן ואילך יהיו חייו מלאים רק בהתקרבות, "הלא הבחירה בידי".

ועל כן מגיעה אליו נעמי להעמידו על טעותו וללמדו כי "הבא להתקרב אל האמת, עקר התקרבותו על ידי התרחקות, כי הבעל דבר מסבב אותו וחותר עליו מאד. וא"כ אויל לא תוכל לעמד בנסיין ותעבר חס ושלום על ארבע מיתות בית דין".

כך מורידה אותו משמי השמים של השעה המרוממת ביותר בחג השבועות, עד קרקע תהומות שאול אשר מתחת לארץ.

ולכאורה היה ראוי לו להשיב לנעמי: מה אתה מיראני, הלא הבחירה בידי ובדאי לא אעבר חס ושלום עברות גדולות כאלה. אך אף על פי כן תלמדנו רות בתמימות צדקתה מה היא יהודי אמיתי:

"שִׁיחָהּ שִׁיחָהּ, אֲנִי חָפֵץ בְּהֶאֱמַת בְּקִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל וְיַעֲבֹר עָלַי מִה'. שִׁאֲפִלוּ אִם יִתְגַּבֵּר הַבַּעַל דְּבַר וּבִיאֲנִי חַס וְשָׁלוֹם לְמַה שִׁיֻּכַּל לְהַכְשִׁיל אֶת הָאָדָם, אִף עַל פִּי כֵן אֲנִי מִקְבֵּל עָלַי קִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל בְּאֲמַת וְיַעֲבֹר עָלַי מִה'".

ואם הבין לנכון בידיעה ובאמונה שלמה כי עצם התקרבותו לה' יתברך אינה מצדו, רק מצד רחמי ה' הנפלאים מאד מאד – אזי השיג קמעא כי קבלת התורה היא "קבלת קדשת ישראל באמת".

מעתה יוכל להתקרב, ובאה עת לפתוח את ארון הקודש בבית יחז, לקרוע עליונים ותחתונים ולהתוודע כי הוא יחידי, לפצות פה באקדמות ולקבל את עשרת הדברות.

להלן חלק מהחבורות המתקיימות ברחבי ארץ הקודש:

עיה"ק טבריה: מידי שבוע ביום רביעי חבורה עם הרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א. לפרטים: 0548410191
בני ברק: בעיה"ה תתחדש החבורה מידי שבוע ביום רביעי בבית אחד מהתברים, לפרטים: 0548507667
חיפה: מידי שבוע ביום רביעי בשעה 9:00 בבית אחד החברים. לפרטים: 0527172370

בביתו של הרה"ח ר' שמעון אליהו ברוין שליט"א, רחוב בן איש חי 75. לפרטים: 0527168452
ברמה ב': מתקיימת חבורה מידי שבועיים ביום רביעי בשעה 8:30 לפרטים: 0534191389
רמה ד': מתגבשת חבורה חדשה לחסידישע מקורבים. לפרטים: 0533177462

עיה"ק ירושלים: כל שבוע יום שני בערב בביהמ"ד נועם ה' לפרטים: הר"ר יוסף ישעיה פריעדמאן 0548481465
בית שמש בקריה החרדית מידי שבועיים ביום שלישי בשעה 8:30 בבית אחד מהתברים. לפרטים: 0533163906
בשכונת חפציבה: ביום רביעי (שימו לב לשינוי) בערב בשעה 9:00

טייערער רחסידי'שער מקורב!

התחבר לאחת מהחבורות והחיה עצמך!

גנרל היה וגנרל נשאר

אל תבזבזו זמן בספירת ההצלחות והנפילות שלך | חייל אמיתי לא מנהל פנקס של הישגים וכשלונות | המהות היא המלחמה עצמה - יוצא צבא | תנער את הבוץ, תשליך את עיטורי הכבוד, ותמשיך להילחם בשמחה

סודו של הלוחם

אי שם, במרחבי שדה המערכה, ישב לו באוהל הפיקוד שר-צבא בכיר מצבאו של המלך, כשהוא שקוע בשרעפים ומצחו חרוש דאגה. הפלוגה שעליה הופקד נחשבה ל'יעידי' שבחיילי המלך, מורכבת מלוחמים גיבורים ועזי נפש.

אלא שבשטח, התוצאות היו עגומות. כשהגיעו החיילים לכדי התמודדות ממשית בחזית, הם דישדשו ונסוגו לאחור. המצב הפך לדחוק, קפידת המלך כבר ריחפה באוויר, ואימי הדחה נשמעו ברקע.

בצר לו, פנה שר הצבא להתייעץ עם חברו, גנרל ותיק ומנוסה, וביכה לפניו את גורלו, "אני פשוט לא מבין מה חסר להם. הרי קיבלתי אוצרות מהמלך כדי להרים להם את המוראל. הפעלתי שיטה שלפיה חייל שמצליח במשימה מקבל תוספת שכר, עיטורי כבוד. מנגד, חייל שמתרשל סופג עונשים חמורים והורדה בדרגה. אני לא מוותר על כלום, נוהג עמהם בדיק במידת 'שכר ועונש', ובכל זאת - הם נשברים מהר וחסרי חיות".

הקצין הוותיק הקשיב, חיך בעצב ואמר לידידו, "פספסת את העיקר. אתה מתייחס אליהם כמו אל

א פונק פון חייות

בחג השבועות האחרון מינמי חייו של מוהרנ"ת, כיברו למוהרנ"ת ז"ל בפתחת הארון, ונפל עם ראשו לארון קודש וחטף את הספר תורה וצעק:

"ישראל עם קדוש, מיר האבן זיך אצינד א נייע תורה, ממש ני"

ורקד בעצמו עם הספר תורה קודם שעלה על הבימה עם הספר תורה, וגם העולם כולם רקדו.

נעמות נצח

שכירי-יום, 'פראסטע ארבעטער', שעובדים בשביל ה'קערעבל', ומפחדים מהקנס. אבל אלו אינם שכירי יום - אלו חיילים של המלך".

שר הצבא התעורר, וניסה להבין את המוטל עליו כעת, "ומה אעשה להם, כיצד אעודד אותם?"

"תחדיר להם לראש את המושג הבסיסי ביותר; הם חיילים, לוחמים. חייל אמיתי אינו יוצא לקרב רק בשביל תשלום שכר או עיטור כבוד, ואינו בורח מהמערכה בגלל עונש. הוא נלחם כי זו המהות שלו! חייל יודע שבמלחמה חוטפים מהלומות, נופלים לבוץ, קשה וכואב - אבל הוא לא מוותר, כי הוא 'לוחם'. ברגע שתחדיר להם את הזהות הזו עמוק ללב - הכל ייראה אחרת. לא תצטרך לאיים ולא לשחד. הם ילחמו פשוט כי הם חיילים".

כל יוצא צבא בישראל

יסוד עמוק זה מגלה מוהרנ"ת ז"ע א (ליקו"ה ברה"פ ה, ט) בפרשה זו, כאשר השי"ת ציווה למשה רבינו לספור את בני ישראל, הוא מכנה אותם: "כָּל יוֹצֵא צֶבֶא בְּיִשְׂרָאֵל".

כל איש ישראלי שמבקש ומשתוקק להתקרב להשי"ת, ולעובדו בלבב שלם, ממשמש פעמים רבות כ'שר צבא' כלפי עצמו. הוא מביט על תמונת חייו ועל העליות והמורדות שלו דרך משקפיים של 'שכר ועונש', 'הצלחה וכישלון'. כשהוא מצליח השמחה ממלאה אותו, וכשהוא נכשל מגיעה היאוש והרצון לעזוב הכל.

ברגעים כאלו, עולה שאלה נוקבת לרבים המנסים לפלס את דרכם בעבודת ה'. הן 'שבע יפול צדיק - וקם', פסוק זה מותיר את הלב בשאלה שאין לה מענה:

"אם הצדיק נופל שבע פעמים, זה אומר שהרשע נופל אולי רק פעם אחת, ונשאר למטה. איך יתכן דבר כזה? למה נראה שהצדיק סובל יותר? למה המסלול של הצדיק רצוף בכל כך הרבה נפילות?"

מוהרנ"ת מגלה בדברי השי"ת יסוד עצום:

המהות של יהודי בזה העולם היא - להיות חייל, "יוצא צבא". החיים הם מערכה גדולה, והתפקיד שלנו הוא, להיות 'לוחמים'.

מהי מהותו של לוחם, יוצא צבא!?

התשובה מורכבת משני חלקים המשלימים זה את זה: ההתמודדות עם הנפילה, וההתמודדות עם ההצלחה.

החלק הראשון הוא העקשנות שלא להירתע משום דבר. חייל אמיתי יודע שמלחמה היא עסק שגם נופלים

בו. יש בה פציעות, יש בה נסיגות, ויש בה רגעים שהוא מוצא את עצמו שוכב בתוך הבוץ.

אבל חייל לא אומר: "נפילתי, התלככתי, אז אני קם והולך הביתה". הוא מבין שהנפילה היא חלק בלתי נפרד מהקרב. גם כשהוא נופל, הוא ממשיך להילחם מהמקום שבו הוא נמצא. הוא מנער את האבק, חובש את הפצעים, וחוזר למלחמה.

חייל לא

אומר: "נפילתי, התלככתי, אז

אני קם והולך

הביתה".

הרשע? הוא נופל רק פעם אחת. פשוט משום שהוא נשאר שוכב בתוך הבוץ, ולא מנסה לקום. שכח שהוא בכלל 'לוחם'.

הוא היה גנרל גדול

בהלווייתו של ראש החבורה הרב החסיד רבי אברהם שטרנהארץ זצ"ל, קונן עליו החסיד רבי הירש לייב ליפל זצ"ל, "הנה השכבנו כעת גנרל גדול!"

אך רבי שמואל שפייר זצ"ל, נענה ואמר לעומתו: "גנרל היה - וגנרל נשאר..."

זהו החלק השני, העמוק יותר, ההתמודדות עם ההצלחה.

כי כאשר עובד ה' מצליח בעבודתו, מיד הוא טופח לעצמו על השכם, "אה, גיוואלד, ס'גייט גוט, הולך לי כסדר...".

אבל לוחם אמיתי שיוצא למלחמה למען מלכו האהוב, אינו שוקע בדמיונות ובשלווה לאחר שהוא מצליח, הוא לא נח על זרי הדפנה. כיון שהוא יודע את האמת הפנימית:

המערכה היא בכלל לא שלו. זו המלחמה של השי"ת.

הוא רק חייל פשוט, שליח קטן במערכת גדולה שנועדה לתקן עולם במלכות ש-ד-י.

ולכן, גם כשהוא כובש את היעד, הוא מבין שמיד יש לו יעד חדש לכבוש. הוא שומר על ענווה, מתבטל לרצון המלך, וממשיך קדימה.

כאלו היו 'אונזערע לייט', הם היו 'גנרל' - ונשארו 'גנרל'.

כי לוחם אמיתי, הוא נשאר לעולם 'יוצא צבא'. גם לאחר נפילה הוא לא שוקע ביאוש, וגם לאחר הצלחה הוא לא נח על מקומו.

מושגים בחסידות ובפנימיות התורה לאור דרכו של רביה"ק זי"ע

זוהר

המושג:

שער החמישים

שבועות הוא שכל גדול וגבוה מאוד, שהוא חסד עליון ורחמים גדולים. וזה המקוה של שבועות, שהיא מקוה של שער החמישים, שהוא שכל ודעת עליון, ועל פן המקוה מושיע בכל הצרות (ליקו"מ נו, ז)

שבעה שבועות תספר לך

בימי הספירה הקדושים, אנו סופרים מ"ט יום. ומהם אותם ארבעים ותשע? מבארת התורה הקדושה: "שבע שבתות תמימות", דהיינו שבע ימים כפול שבע פעמים. והוא עומק מהות הספירה, שבע כפול שבע.

בעומק המספר 'שבע' גלומים שבע המידות, כמבואר בספרי האמת. ובהתכללותם זו בזו, נחזה בכל האפשרויות וכל הביטויים, למידות שקיימות בלב. וממילא הרי הם מ"ט שערים, שער שדרכו אפשר להכנס אל הקדושה, בויכוח מידה אחר מידה.

וכן גם המצוות שבתורה, כמעט כל מצוה, יש לה שורש וקשר למידה מן המידות האמורות. ובספירת הטהרה, בארבעים ותשעת ימי הספירה, מידות האדם מידוככות ומיטהרות. ובהיות האדם מוכן את המידה שבאותו יום, הרי הוא מטהר ומתקן את המצוה שתלויה בה.

ה"מידות" שהם ה"שערים", מסמלים גם את הגבול והמידה, בכל אחת מהם יש את השיעור והגבול - שאותו אנו צריכים לגבול, עד שיבוא על סופו ותיקונו.

כמו כן גם המצוות התלויות במידות, יש להם גבול שיעור ומידה. כלומר, יש בהם שיעורים ומידות, ועבודתם ותיקונם מסתיימת לאחר זמנם או לאחר עשייתם, כמו אתרוג בחג הסוכות, ומצה בחג הפסח.

ומסיבה זו, שייך בהם ענין של ספירה, שאפשר לספור אותם, לספר אותם, ולהאיר אותם כספיר ויהלום. שהרי הם תיקונים בני גבול, ואינם ענין אין סופי, שלעולם לא נגמרו, ואין בו קץ ותכלה.

אמרת אהבנו והיא רחוקה

אך בפנימיותם של אותם שבע המידות הנספרות, טמון וספון רמז לשער החמישים 'נספרו חמישים יום', שאותו - כביכול - איננו סופרים, ואין שייכת בו סיום וספירה. ורמז זה מבאר יותר את שונותם וחילוקם, ביחס לשער שעל גביהם, "שער החמישים".

שער החמישים הוא בלתי גבול, כל מהותו הוא למעלה משיעור וגבול. גם ההשגה בשער החמישים היא בענין זה, שהאדם משיג - עד כמה הוא לא השיג, העמידה מ"רחוק", וכשהאדם משיג עד כמה לא התחיל להשיג, הריהו נוכח לראות עד כמה אין סוף להשגה של אותו השער, שער החמישים.

ואכן, אך ורק משה רבינו זכה לזאת ההשגה, וכמה שזכה להשיג ועלה למעלה, הרגיש עוד יותר ועוד יותר עד כמה הוא עדיין מרוחק. ועליו נאמר "ותחסרהו מעט מאלוקים", שכביכול לא זכה להשיג את שער החמישים.

דהיינו, דמה שמבואר במתן תורה, שמשנה רבינו עלה אל שער החמישים. היינו שאדרבה, כל ההשגה בשער החמישים, היא בבחינת "רחוקה", כמבואר בכתבי האר"י עה"פ "אמרת אהבנו והיא רחוקה" (ע"ח לב, א).

האיש הישראלי נלחם כל ימי חייו, שיזכה להכנס בארבעים

ותשעת שערי הקדושה. ומלחמתו היא; אם יזכה לקדש ולזכך את עצמו בהם, יטהר אותם ויעלה מדגה לדרגה, או להיפך ח"ו, שישקע בכל המידות הרעות, בתאוות, בטומאות מצרים. וכשם שבשערי הסטי"א ישנו חילוק עצום, בין כל מ"ט השערים, לשער החמישים של הסטי"א. כך גם בשערי הקדושה, החילוק בינם לשער החמישים דקדושה הוא עצום ונורא.

וממילא, גם אדם שנלחם כל חייו, עמל על מידותיו, התייגע וזיכך את כל מידות הלב, ואת כל שיעורי התורה ומצוותיה, זכה לקנות בנפשו בקנין שלם, את מ"ט שערי הקדושה, אבל, עדין הוא רחוק מאוד מהשגת שער החמישים דקדושה.

אולם השער הפנימי - חמישים

המלחמה האחרונה באחרית הימים, בעקבתא דמשיחא, היא בשער החמישים, בין שער החמישים דקדושה, לשער החמישים דסטי"א. ומאבק זה, ומלחמה זו, אינה נמדדת כשולן במצוה מסויימת כזו או אחרת, ואף אינה נמדדת במצבו של האדם בעבודתו בתיקון מידה כזו או אחרת.

המלחמה נסובה אודות ענין אחד בלבד: המאבק בין יאוש לתקוה! המאבק הוא, האם האדם יתייאש, יסוג, וישוב אחור. או שיאמין בתקוה, ולא ירפה, ולא יעזוב, לעולמי ועולמים.

שער החמישים בקדושה אין לו - מצד מהותו - שום שייכות לשערים שקדמו לו. ואדרבה, בזה השער מאירה התקוה, לכל יהודי, ולכל מצב שיהיה, התקוה הנפלאה ביותר שיכולה להיות בעולם, אע"פ שלא הצליח במ"ט השערים הראשונים.

וכן להפך, בשער החמישים של הסטי"א, מבטאת כל המציאות יאוש וחידולן עמוק. ואין המדובר על איזו מידה פגומה, ואין הגידול על חטא כלשהו או שולן צורב.

המדובר הוא על עצם המציאות המרה, בה האדם שוקע בתרדמת של יאוש, בה הופך האדם להיות נעדר חיות, חזל הוא מלחפש אחר פסגה גבוהה יותר, ומלכוסף לניצוץ נוסף של קרבת אלוקים.

והי הסיבה, שלשערי החמישים אין גבולות... ההשגה הקדושה של שער החמישים, היא התחזקות שאין לה קץ וגבול. והיא נשפעת אלינו מכותו של הצדיק האמת נשמת משה משיח, שעולה ומושיג בשער החמישים יותר ויותר.

וכן יש ביכולתו לגלות לנו בעמקי עמקים של שער החמישים דסטי"א, שער היאוש והשממון, תקוה נפלאה לכל אלו ששקעו שם, ואמרו לנפשם נגזרנו אבדנו, דעו לכם: "קין יאוש איז גאר ניט פאר האנדן"!!!

ומשה עלה אל האלוקים

ויעל משה אל ההר, ובעת עלותו לקבל התורה - האירו לנו חכמי האמת - וזה להשיג את יקר שער החמישים, בסוד "ומשה עלה אל האלוקים", שהוא כנגד יום החמישים של ספירת העומר. אך לאחר חטא העגל, אמר לו השי"ת למשה רעיא מהימנא, "לך רד כי שיחת עמך", שירד משה רבינו

ממדרגת שער החמישים (ל"ך בנימי חמישים). אבל בעת דאתסלק משה לשמי רום, חזר ועלה לשער החמישים - להר נבו. "כי לעולמי עד ולנצח נצחים, יעלה ויתענג בו במדרגה אחר מדרגה, עד אין חקר" (כ"א ח"ב).

נשמת בחירי הבריאה, נשמת צדיק יסוד עולם, ירדה והתגלתה בעולם שוב ושוב. ובכל התגלות, זכתה לעלות יותר ויותר בהשגת שער החמישים, עד אשר היא לא תרד משם יותר לעולם.

ובכל התגלות היא מורידה וממשיכה עצות, שאורם נמשך משגב נוראות הקדושה שבתכלית שער החמישים, עצות אמונה ותקוה, לעמקי שאול המחשכים שבימינו, מחשכים פחותים וירודים. עצות אלו, ממשיכים על האדם את האור הנשגב והקדוש, שבאמת באמת: "אין שום יאוש בעולם כלל"!

והעולה על כולנה, עצת ההתבודדות, שהיא עצת העצות. שכולה המשכה נפלאה מאור שער החמישים, לאמץ ברכים כושלות, ולחזק ידים רפות, מכח דיבורים פשוטים - הנמשכים מפסגת גבהי שמי שמים.

הן זהו כל ספר התהילים שיסד דוד המלך, תמצית התבודדותו ותפלותו, בהם המשך את אור שער החמישים, שהרי "דוד המלך יסד כל ספר תהילים, מזה שהיה חזק מאוד בענין התבודדות" (ליקו"מ ח"ב ק).

ועצה זו, נוסכת תקוה בלב כל מקיימיה, גם באלו המונחים בתחתית ושפל כל המדרגות, ועל ידה זוכים להשיג את שער החמישים, מאחר וההתבודדות היא נמשכת משער החמישים (השתפכות הנפש עה).

והקרבתם מנחה חדשה לה'

מכיון שכך, אפשר ויהיה אדם שמצד שלימות הקדושה שבארבעים ותשעת השערים, וזה לאיהו דרגת שלימות בהם, דהיינו שמקיים את כל המצוות כראוי, ועוסק בתורה ותפלה, אבל עדיין אין לו שום נגיעה ושייכות בשער החמישים דקדושה.

כלומר, אין בקרבו כל כיסופים להשי"ת, ואין לו שמץ של תקוה לפסגה חדשה ונעלית יותר של קרבת ה', וגם איננו מכיר הרגשות מסוג זה, מאחר ובתוך תוכו מלא הוא בעצבון רוח.

ומאידך, שייך שיהא אדם שהוא מרוחק בתכלית הריחוק מכל זיכור וקדושה, ואדרבה, שקוע הוא בתוקף טומאת ארבעים ותשעת שערי טומאה. אבל, אם רק ימלא את עצת ה', שגלקחה ממקום שלא לקח אדם מעולם -

הרי יוכל לקבל הארת תשובה מאור שער החמישים, בבחינת "ואשובה אליכם", שאותה הארה כל מהותה ונשמתה מבשרת תקוה נצחית בכח השי"ת בעצמו, שסוף כל סוף יגמור הכל לטובה.

"תספרו חמישים יום, והקרבתם מנחה חדשה", שער החמישים אליו זוכים בשבועות, הריהו "מנחה חדשה", מתנה חדשה להגיש ליצר כל, מנחה חדשה שתשמיע את ניגונו החדש, הניגון של כל הצדיקים והחסידים.

הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א

חיים מאירים

מסילות העבודה
בדרכי עצותיו של רביה"ק זי"ע
מפי זקני אנ"ש

התבודדות [א]

עצם קיום העיצה בכל יום בקביעות

עיקר גדול הורה רביה"ק לכל אחד ואחד והזהיר על זה פעמים רבות, להשיח ליבנו לפני השי"ת בכל יום ויום, לדבר ולהשיח את כל אשר עם לבבנו ועל כל מה שעובר עלינו ברוחניות ובגשמיות.

ורביה"ק מבאר (שיחות הר"ן רכ"ט) שבתפילה זו נהגו אבותינו מעולם והיא היתה עיקר התפילה בטרם תיקנו אנשי כנסת הגדולה את ג' התפילות הקבועות, וזו היא בעצם מצות התפילה, להתפלל לפניו יתברך ולבקש ממנו כל הצטרכויות, להשיח לפניו כל מה שכוּבא ומעיק על הלב.

והנה ברוב שיחותיו מעורר רביה"ק על עצם חשיבות ומעלת השיחה בינו לבין קונו, אמנם בליקוטי מוהר"ן (תנינא כ"ה) מבאר רביה"ק גם את אורך הזמן של ההתבודדות בכל יום, שיש להתבודד שעה אחת בכל יום, והיא דבר גדול ומיוחד, כי כאשר האדם זוכה לדבר בכל יום ולהשיח ליבו להשי"ת שעה שלימה, יש בזה שלימות נפלאה וסגולות רבות בוה ובבא, אשרי לו.

של רביה"ק, הרי זו שעת הכושר לבקש ולחנן פני א-ל לזכות אכן לקיים רצונו בשלימות, ולזכות להתבודד בכל יום ויום שעה שלימה, אך חלילה להתבטל לגמרי מעצה נפלאה ומתנה גדולה זו של התבודדות, אשר היא עצה יסודית והכרחית ביותר מידי יום ביומו, מחמת חוסר השלימות שיש בתוספת המעלה של שעה שלימה.

כי כאמור צריך זהירות יתירה שהשלימות לא יבטל את העיקר, וזו היא ידיעה חשובה ביותר, מצד אחד להשתדל ביותר שלא לפסוח על הקביעות היומית של שיחה בינו לבין קונו כדבר איש אל רעהו, ומאידך להיזהר שלא ליפול ולהפסיק מהקביעות אם עדיין אין עולה ביד האדם להתבודד שעה שלימה.

ובאמת במכתביו הנפלאים של גאון מוהרנ"ת רואים בחוש ענין זה, שברובם המכריע של המכתבים בענין השיחה בינו לבין קונו, יש בהם חיזוק ועידוד על עצם הקביעות לשיח את הלב להשי"ת בכל יום, בלי לפרט 'שעה' דייקא.

וכאמור לכסוף להשתוקק ולבקש לזכות לקיים את ההתבודדות בתכלית השלימות, שעה שלימה של שיחה בינו לבין קונו כדבר איש רעהו.

[דרך נופך, תורה ב' שיעור ב']

אמנם, בכל זאת, עלינו לדעת ולחרוט היטב בלבנו, כי אמנם יש מעלה ושלימות בקביעות של שעה אחת בכל יום, אך חלילה שחוסר השלימות יבטל את העיקר, כי עצם עצת העצות של התבודדות שרביה"ק מגלה לנו עוצם מעלתה וסגולתה היא עצן השיחה בינו לבין קונו בכל יום ויום, בלי שייכות לזמן של ההתבודדות, וגם אם חסר השלימות של השעה' עדיין זוכים לקיים עצה נפלאה של שיחה יומית בינו לבין קונו!

ויש להיזהר מאוד שלא ליפול חלילה מעצם ההתבודדות מחמת שאינו יכול לקיימה בשלימות של שעה בכל יום! ואני יודע נאמנה על אנשים רבים שהתאמצו ביותר לקיים עצה נפלאה זו של שיחה בינו לבין קונו שעה אחת שלימה בכל יום חוק ולא יעבור, ומחמת קושי הדבר נחלשה אצלם לגמרי ההתבודדות, עד שבמשך הזמן הפסיקו לגמרי באמרם שאם אינם יכולים להתבודד שעה שלימה עדיף שלא יקיימו את העצה בכלל, וחבל על דאבדין.

ועל כן צריך זהירות יתירה בוה, לא להתפעל ולא ליפול ממה שאין עולה ביד האדם להתבודד שעה שלימה, אלא להקפיד ולעמוד על עמדו להתבודד בכל יום בקביעות כפי היכולת, ואדרבה בזמן המועט הזה שזוכים לשיח את הלב לפניו יתברך, כשאחוזים כבר בעצות הקדושות

בס"ד

המילך

הסיד'שע
יוגערמאן;
עט דודים
הגיע!

במתחם הנה מיוחד
בצילו נחיה
בעיר הגענועים אומאן

שם נסבה לרוממות הדעת ורחבות המוחין
להתעלות בארבים בדיוק חברים ואור העדיק

חסידיש • זוארעם • לעכטיג • געשמאק • דערהויבן
א באקוועמע חסידישע סטאנציע, א היימישע עולם • חסידישע גישמאקע הארציע
דאווענען • חסידישע היימישע סעודות און נעוני שבת ויום טוב

עולה על הנכל...

פרטי ההרשמה יתפרסמו בקרוב. בעזהשי"ת

אור שבעת הימים מרן הבעל שם טוב הק' זיע"א

• ו' סיון תק"כ לפ"ק •

•••

החשיבות המופלגת של ההתקשרות לצדיק אמת מוצא מקום מיוחד בכל ספרי יסוד החסידות, ומהווה יסוד הכרחי לכל באי שער החסידות. אף רביה"ק מעלה על נס ענין ההתקשרות לצדיק באופן געלה ביותר, עד שגמר אומר בקדשו: "העיקר והיסוד שהכל תלוי בו - לקשר עצמו להצדיק שבדור". ואכן ספרי רביה"ק ותלמידו הקדוש מלאים זיו ומפיקים נוגה ביסוד איתן זה.

וברוך אשר שם חלקנו בין הדבקים לצדיק האמת אשר אמר בקדשו (חיי מוה"ר ש"ו): "מיינן פייערל וועט שוין טלואין ביו משיח וועט קומען - האש שלי תוקד עד ביאת המשיח", ונענה ברוח הקודש ואמר (שם ש"א): "על כן צריכין לעשות דבר שיהיה לו קיום לעד לדורי דורות", בהשאירו לנו אוצרות גדולים ונפלאים, תיקונים נצחיים לעלמי עד ולנצח נצחים!

"אַבְל בְּנֵה אֲנִי צְרִיכִים לְהַחְיִית עֲצָמֵינוּ וְלִשְׁמַח נַפְשֵׁנוּ, שְׂאֲנִי זֹכִים לְחַסֵּד בְּצַל אֲדֹנָי אֲנִי, אֲנִי צָר וְיִמְצָאֵנִי כְּנֵה, אֲשֶׁר הוּא לֹמֵד עִם דְּרֵי מַעְלָה וְעִם דְּרֵי מַטָּה, וְהוּא מְעוֹרֵר פְּלִים לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיַעֲזֹר לְעוֹלָם וָעֵד - כִּי אֲשֶׁר לֹא תִקְבֵּה לְעוֹלָמִים" (מכתבי רבי נתן ב"ר יהודה, קמח).

•••

חג השבועות שנת תק"כ לפ"ק.

כת הפראנקיסט"ן שהיו מניצני כת ש"ן עשו שמות בארץ, כמה גדולים נתפסו ברשתם וסרו מדרך הישר רח"ל, הדבר עורר גבורות קשות בעולם וצריך היה להתמקם. הבעש"ט הק' שהיה אז גדול הדור נלחם עמם בכל תוקף ועוז, ואף לקח על עצמו את התיקון, ואמר שנעשו לו שני נקבים בלבו מחמת מעשיהם ומוזה נסתלק.

בליל חג השבועות נאספו אנשי סגולתו להיות ניעורים כל הלילה, ואמר לפניהם דברי תורה על ענין פסח ומתן תורה. ובבוקר צווה שיכניסו מנץ להתפלל עמו וביקש שיתנו לו סידור ואמר: "אדבר עוד מעט עם השם יתברך".

לאחר התפילה והסעודה אמר לעומדים מסביב שכאשר יסתלק מן העולם יעמדו ב' הוייגערס' מהליכתם, וכאשר עמד השעון הגדול עמדו וסבבו אותו כדי שלא יראה, נענה לעומתם ואמר: "ידעתי שעמד הוייגער, אמנם אין אני דואג לעצמי, כי יודע אני בבירור שאצא מפתח זה תיכף אכנס בפתח אחר".

ויש על מיטתו וצוה שיעמדו סביב מיטתו ואמר להם דברי תורה על עמוד שעולין מגן עדן תחתן לגן עדן עליון, וכן בכל עולם ועולם, ולימדם איך להוציא מזה יסודות בעבודת השי"ת. וצוה להם לומר 'יהי נועם' ושכב וישב כמה פעמים, וכיון בכוננות עד שלא שמעו חיתוך אותיות, וציווה לכסות אותו בסדין והתחיל להודיעו ולחרוד כמו בשמונה עשרה. ואח"כ נח מעט מעט וראו שעמד הוייגער הקטן, והמתינו וראו בעת יציאת נשמתו כמו שלהבת מראה תכלת.

מאז ועד ימינו נתקדש שמו בישראל, אלפים ורבות הולכים לאורו ובדרכי עבודתו שהנחיל לדורות, ומה טוב חלקם של הזוכים להפיץ מעיינותיו חוצה לקרב גאולתנו ופדות נפשנו.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

מקורות: שבחי הבעש"ט. ליקוטי מוה"ר"ן (קמא קכ"ג, ר"ז). שבחי הר"ן י"ט.

ישראל לגוי יהיה דבר זה יסוד הכרחי להעברת התורה מדור לדור, אמנם אור החסידות הביאה בכנפיה גילוי חדש ומפלא, 'צדיק' שהוא שורש נשמות ישראל, 'צדיק' אשר בכוחו הגדול לתקן נשמותיהם של ישראל בשרשם, 'צדיק' שהוא צינור המקשר את האדם לאביו שבשמים בכוח עילאי ופלאי, כוח מופלא הניתן לצדיק אמת לתקן נשמות ישראל ולעוררם מתרדמתם, לקרבם לאביהם שבשמים באהבה ויראה, ומאידך המתנה הנפלאה אשר היא מנת חלקו של כל אחד מישראל - להתקשר אליהם בעבותות אהבה ולזכות לתיקון נצחי לעד.

"כי כן שמעתי מאדוני אבי זקינו [הבעש"ט הק'] זללה"ה - כותב הרה"ק בעל דגל מחנה אפרים ז"ע בספרו (פרשת מצורע) - כי כל עליות של האדם אי אפשר להיות כי אם על ידי ראשי וצדיקי הדור, הן המדות של האדם, הן דיבורים שלו, הכל הצדיק יכול להעלות", גם אחיו הרה"ק רבי ברוך ממעזב"ז ז"ע מתבטא בשם זקינו הק' כדברים הללו (בוצינא דנהורא פרשת בראשית): "זקינו הבעש"ט הק' אמר: 'זה השער לה' צדיקים' (תהלים קיח כא), היינו הצדיקים הם השער לה".

ועוד כתב בספה"ק 'דגל מחנה אפרים' (פרשת שמיני) בשם זקינו הבעש"ט הקדוש ז"ע: "והנה אדוני אבי זקינו זללה"ה אמר שעיקר תיקוני התשובה אי אפשר בלא הצדיק, רק על ידו יוכל להתעלות", ושוב כתב דברים נוראים (פרשת תזריע ד"ה וטהרה) וז"ל: "קבלתי מחכמי ישראל שהיו אצל אדוני אבי זקינו זללה"ה, שגדולי הדור הם יכולים לטהר נשמות ישראל המוטונפות בכל ליכלוך טומאות וזממות עבירות רחמנא ליצלן, ובהם תלוי כל עיקרי התשובה".

•••

מעזב"ז שנות תק"ל לפ"ק.

שבילי העפר כבר הכירו את פעמי המרכבות הנוכסות בתדירות על העיירה, תושבי המקום אף ידעו לומר בעיניים עצומות לאן פניהם מועדות, הדבר כבר אינו מרגש אותם כלל, הם ממשכיכים את סדר יומם הלאה, אך ישנו נער אחד שמתרגש בכל פעם מחדש, כאילו זה פעם ראשונה...

מאז הסתלקות הבעש"ט הק' היו תלמידיו הקדושים מתאספים ומתאכנסים בבית רבם שנפל בירושה לבתו מרת אדל שנתנה אותו לבתה מרת פיגא, שם היו מספרים ומשוחחחים על העבודות הגדולות שראו אצל רבם הקדוש. יתכן ואין הם שמים לב למתרחש מסביבם, אך מן הצד ניתן להבחין בילד הקט - הוא רביה"ק - ששותה בצמא את דבריהם, אינו מוריד עיניו מלהביט בפני קדשם, ומטה אוננו לבל יאבד אפילו דיבור אחד היוצא מפיהם.

ואכן לעתיד כאשר רביה"ק ידבר בגודל עניין סיפורי מעשיות מצדיקים, יעיד על עצמו שעיקר ההתעוררותו לעבודת השי"ת באמת, היה ע"י שבבית אביו ואמו היו שכחים כל הצדיקים מחמת שהתאכנסו בביתם, ושמעו מהם הרבה סיפורים מגדולת רבם הבעש"ט הק' ועבודותיו הקדושות, "ועל ידי זה היה עיקר התעוררותו להשי"ת, עד שזוכה למה שזוכה".

קריבוש - אוקריינה. שנת תק"ה לפ"ק.

בני הבית הביטו בעיניים כלות באב המשפחה המוטל על ערש דוי, כבר חודש ימים שהוא הולך ונחלש וכוחותיו הולכים ואוזלים, בימים האחרונים אף נבלם פיו בלא יכולת להוציא הגה ממנה. טובי הרופאים שהובאו מקרוב ומרחוק פרכו ידיהם בייאוש, לא ידעו אפילו לתת מענה לשורש המחלה וכמובן לא מזור לרפאה, ניסו את שביכולתם ועזבו כלעומת שבאו.

התקווה האחרונה בו תלו עיניהם, היה הרופא היהודי המפורסם בכל המחוז, לאחר מאמצים ושידולים רבים הובא אף הוא למיטת החולה, הטיב את משקפיו על אפו, בדק את החולה דקות ארוכות ופנה לסובביו בקול מבשר רעות:

"כפי בדיקתי נראה בחושי כי מחלתו נובעת מכך שנתקלקלו אצלו הגידין, קלקול שלא ניתן לרפאות, ולכן גם נפגמה דיבורו", נתן כמה סמי מרפא להחליש את הכאבים ופנה לדרכו.

בסערת רוח יצא בן המשפחה אל עבר פסגות ההרים מסביב, לשאוף אויר צח ולהתכונן לגרוע מכל... כאשר לפתע נבוק בדעתו רעיון נועז. בימים האחרונים נשמעה הבשורה שהבעל שם טוב הק' נמצא בכפר, ואם כי אין הם נמנים על עדת החסידים, אך מה יש להם להפסיד.

חיש מהרה הוא נחפו אל עבר מקום האכנסאי, נעמד בהכנעה וחילה את פני הקודש שיועיל לבוא אל מיטת חליו של אביו, אולי יוכל למצוא מזור למחלתו האנושה. הבעש"ט הק' נשאר יושב אחוז שרעפי קודש, וכעבור דקות אחדות התרומם והתלווה עם בן המשפחה. בהגיעו נכנס תיכף לחדר החולה, הביט ארוכות בעין קדשו על החולה, ונענה: "כיניו עבדו מרק של בשר, ותיכף יחזור לאיתנו ויתחיל לדבר כאחד האדם". ולתדהמת הנוכחים - כדבריו כן היה.

הסיפור היכה גלים ועבר מפה לאוזן, הרפואה המופלאה שהמשיך הבעש"ט הק' על החולה האנוש הגיעה גם לאזנו של הרופא המהולל, ומרוב התפעלותו החליט להגיע לראות במו עיניו את הנס. כאשר חזה את המת-החי נסע תיכף אל מעונו של הבעש"ט הק' ושאלו בהתפעלות והתרגשות: "הלא יודע אני בבירור שנתקלקלו לו הגידין באופן שאי אפשר להיות להם רפואה, איך אם כן יפאתם אותו?".

נענה הבעש"ט הק' ואמר: "אכן כדברייך כן היה, אמנם אתה השגת את החולה בגשמיות, ואילו אני השגתי אותו ברוחניות, כי יש באדם רמ"ח אברים ושס"ה גידין, וכנגדן ישנם רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא תעשה, וכאשר האדם פוגם ח"ו, נתקלקל האבר או הגיד שנגדו, וכשהוא עובר על הרבה לא תעשה, נתקלקלו הרבה גידים ואין הדם נובע בהם כראוי ולכן הוא נמצא בסכנה גדולה, על כן דברתי עם הנשמה שתקבל עליה תשובה, וכיוון קיבלה עליה נתקנו בזה כל האברים והגידין, ובה נמשכה הרפואה שלימה".

•••

עובדא זו מעניק לנו הצצה זעירא באחד מהחידושים המורמומים שגילתה אור החסידות והעלתה על נס כיסוד איתן. הלא הוא הענין של 'כוח הצדיק'. ואם כי מאז היה